

[Ragnhild Andersen.]

således som vore gamle må det, for mindre endda ude omkring i landkommunerne? Det beder jeg også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen tænke på. Det ærede medlem talte i dag om indtægterne i landkommunerne og hæftede sig især ved tjenestemandspensionerne, som det ærede medlem fandt for store i forhold til de øvrige indtægter i landkommunerne. Det ærede medlem lagde mindre vægt på den ringe indtægt for rentemodtagerne — han nævnte for deres vedkommende tallet 3 000 kr. For de dårligst stillede vedkommende, de enlige gamle i landkommunerne, er det endda mindre end 2 400 kr. om året.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen advarede imod folkepensionen og sagde, at det var bedre at forhøje fradragene, så at folk, der havde sparet, kunne få rente ved siden af det opsparede beløb. Alle partier taler i dag for at forbedre fradragsreglerne, også kommunisterne taler for en forbedring af fradragsreglerne og har stillet forslag herom. Alle foreslår, at den opsparing, som nogle er i stand til at foretage, ikke skal straffes. Udfra dette synspunkt mener man, at fradragsreglerne skal lempes, så at de, der har sparet og alligevel ikke har nok til at eksistere for, skal have mulighed for at få aldersrente. Men, ærede medlemmer, tusinder af medborgere har så godt som ingen kontant opsparing, når de bliver gamle, så for dem er det ikke tilstrækkeligt at lempe fradragsreglerne. Her må der forhøjelser til, ganske klækkelige forbedringer for den store part af rentemodtagerne, som kun har renten eller så godt som kun renten at leve af.

Det må sikres, at de kommer op på en betryggende levestandard, og kommunisterne foreslår, at de skal op på to trediedele af gennemsnitsindtægten. Man taler om, at de ældre kunne have sparet op. Jeg tillader mig at spørge: Hvor mange arbejdere kan spare op af de lønninger, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også nævnte? Hvordan skal en ufaglært arbejder i landkommunerne, som selv må betale, når arbejdsløshed og sygdom sætter ind, som ofte har en stor børneflokk og ofrer store penge på børnenes uddannelse, kunne spare penge op til sin alderdom?

Mange af disse arbejdere må hver uge

betale for at forsikre sig mod arbejdsløshed og sygdom. I dag, hvor man taler om forsikringer og opsparing, skal man også erindre, at hele arbejderklassen uge for uge må betale et kontingent, som for en arbejdsmand ikke er under 250 kr. årlig, til forsikring. Det er dog ikke arbejdernes skyld, at de er nødt til at forsikre sig mod arbejdsløshed; og de må også forsikre sig mod sygdom, mange gange ikke blot ved det almindelige sygekassekontingent, men ofte på virksomhederne igennem private spareforeninger, hvor der ydes 2 kr. og ofte mere hver uge. Det er ikke arbejdernes skyld, og de er fuldt så berettiget som andre til, når de bliver gamle, at få en betryggende folkepension, fuld forsørgelse, som det ærede medlem hr. Poul Møller vendte sig imod. Det er de ældre berettiget til, som samfundet ikke har givet mulighed for at spare op til betryggelse af deres alderdom.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at staten, denne anonyme faktor, kunne man ikke fortsat stille krav til. Ja, anonym faktor — er statskassen nu sådan en anonym faktor? Når det drejer sig om at kræve skatter ind, så kender man jo i hvert tilfælde nok til statskassen, så er der hul i den, så skal der penge ind, og så forhøjes skatterne, således at vi i dag har en skattebyrde så stor, som vi aldrig før har haft den.

Også fordi skatterne er så høje i forvejen, er kommunisterne modstandere af at forhøje skattebyrden yderligere. Som jeg allerede har sagt, mener vi, at der er penge til at gå i gang med det samme. Jeg minder også om det, jeg udtalte om arbejdernes forsikringskontingenter. Det, de må betale til deres forsikringer, begrundes jo, at man inddrager arbejdsgiverne i spørgsmålet om forsikring af arbejderne mod alderdom. Det er dog rimeligt, at der, hvor man lægger sin arbejdskraft, ydes der også tilskud til forsikring mod sygdom, mod arbejdsløshed og mod alderdom. I forholdet mellem tjenestemændene og det offentlige ser man da ikke noget mærkeligt i, at staten og kommunerne som arbejdsgivere yder deres bidrag. Man gør gældende, at det er for stort, men man finder det ikke mærkeligt, at de må yde bidrag til deres arbejdes aldersforsørgelse, ej heller at de må forsikre dem mod arbejdsløshed og sygdom. Arbejdsgiverne finder det heller ikke unaturligt, at